

ახალდანიშნული ღირაქორის ოჯახში

— რას შვრები, ცუცა, რად გინდა ეს ხია, კიდეც დღეობას იხდი?!
 — არა, ჩემი ქმარი ხომ კურორტის დირექტორად დანიშნეს, კაღრებს ვანაწილებ...

აბას - რაინი
 ცეც - ანაშაშ
 ვლადიმერ - ანაშაშ
 შალვა - ანაშაშ

ნ ი ა ნ ბ ი

„არაგვი“ ვართ, არა გვშივა
არა გვინდა რა,
გალეშილნი გამოვდივართ
„არაგვიდანა!“

ვახ, გამოცდებო ამ ზაფხულს,
სულ ქეიფ-ქეიფ ვიარე,
თქვენ ჩემი თავი მოგიკვდეთ,
სწავლა რომ დაგვივინათ.
ახე სკოლნია რესტორანს,
ყრმა გულის დაიარება.
ეხ, ჩემო თავო ნესტორა,
დაგლუპეს „ღარიღებმა“.

„არაგვი“ ვართ, არა გვშივა,
არა გვინდა რა,
გალეშილნი გამოვდივართ
„არაგვიდანა!“

ჯანსუღ ჩაკვიანი

ჩ ე მ ი ა   ლ ა   ჩ ე მ ი ა !

— ალო! თქვენა ხართ?
— მე ვარ, ჩემო კარგო, რას გაურჯინხარ?
— ისე, ჩვეულებრივ საქმეზე გირეკავთ: ხვალ კვირაა, ხრამისკენ არ გავისეირნოთ? გამოცდილი მონადირე ბრძანდებით, მეთევზე კიდევ უკეთესი, ბუნების წიაღში ყოფნას რა ჯობია! თან ნანადირევსაც ჩამოვიტანთ!..
მეორე დღეს უკვე ბოლნისის გზაზე მისრიალებდა ავტომანქანა „ГН-89-72“, რომელშიც „ბუნების წიაღის“ ეშხით მოხიბლული მეგობრები კულტურული დასვენების თაობაზე მუსაიფობდნენ.

სვლის წესის დარღვევისა თუ სხვა მიზეზის გამო, აღნიშნული მანქანა ავტოინსპექციის მუშაკებმა შეაჩერეს. „მასპინძელმა“ მათ გახუცადა, მანქანა ჩემია და მდინარე ხრამზე სათევზაოდ მივდივარო. ეს საპატიო მიზეზი ოქმში ჩაიწერა და გამსეირნებლებმა გზა კვლავ მუსაიფით განაგრძეს.

იმავ დღეს, ნახევარი საათით უფრო გვიან, საქსამხედრო გზაზე ავტოინსპექციის მუშაკებმა თავაზიანი სალამით ანიშნეს მძღოლს „ГО 50-14“ „პობედის“ შეჩერება. შიგსამი მანდილოსანი იჯდა. ცნობისმოყვარე კონტროლიორებთან საუბარში გამოიჩინა, რომ მანდილოსნები სწორედ იმ მონადირე-მეთევზეთა ცოლები იყვნენ, რომელნიც იმ მომენტში ბოლნისის გზაზე „ბუნების წიაღისაკენ“ მისრიალებდნენ სახელმწიფო მანქანას.

— ჩვენ ლენინგორში გასასეირნებლად და ნათესავების სანახავად მივდივართო. — განაცხადეს მანდილოსნებმა.

მაშასადამე, ერთ და იმავე დროს, ერთი სახელმწიფო დაწესებულების მანქანა — ქმრებს აღმოსავლეთისაკენ, ხოლო მეორე დაწესებულების სახელმწიფო მანქანა — ცოლებს ჩრდილოეთისაკენ მისრიალებდა.

და რადგან კვირა დღეს ასეთი „საპატიო მიზეზი“ თქმის ყველა მანქანას მიაქანებს ყველა კუთხისაკენ, ეს მიზეზიც ფიქსირებული იქნა გაფორმებულ აქტში.

იმავ დღეს ავტოინსპექციის იმავე ცნობისმოყვარე მუშაკებს „ГО 56-98“, მანქანის მფლობელმა ჩააწერინა: „მანქანა ჩემია, მივდივარ ბოლნისში... სასეირნოდ“.

ბოლნის-მარნეულს დღეში არ ჩამორჩა: იმავე დღეს იქაც შეუდგინეს მანქანა „ГН 46-61“, „ГН 88-75“, „ГЛ 46-46“ და „ГМ 55-95“-ს იმავე „საპატიო“ შინაარსის ოქმები.

ამ სახელმწიფო მანქანებში ან მათი „მფლობელი“ დირექტორ-გამგებები, ან მათი ოჯახის წევრები ისხდნენ და მიჰქროდნენ სასეირნოდ, პროდუქტების შესაძენად, ბუნების წიაღისაკენ, თუ „საქმის გამო“.

ყველა მათგანი ერთხმად და ერთ კილოზე აცხადებდა: „ჩემია და ჩემიაო“. და, აბა, მათს „საკუთრებას“ ვინ დაუკავებდა სასეირნოდ? ამიტომ, ინსპექტორები სალამით ისტუმრებდნენ მოსეირნეთ და ისინიც მიჰქროდნენ, მიჰქროდნენ.

იმავ ბოლნისის გზაზე, ამავე შინაარსის განმარტებები მოისმინეს ავტოინსპექტორებმა მანქანა „ГС 58-74“, „ГН 56-87“, „ГЛ 64-30“, „ГН 67-39“ და სხვა „მფლობელთაგან“ და მათი ოჯახ-კეთილებისაგან.

ამრიგად, გამოსასვლელ დღეს, ქალაქგარეთ დგება ოქმები, იწერება განმარტებები, ხოლო მანქანები კი — სერავენ თბილისიდან ყველა რაიონისაკენ მიმავალ გზატკეცილს, ან ისეთ უადგილო ხრამ-გორაკიან მარშრუტს, სადაც გულშემატკივარი ადამიანი მანქანას გასატარებლად ვერ გაიმეტებს. ისინი კი... ისინი კი იმეტებენ და გაიძახიან „ჩემია და ჩემია“-ო!

მაგრამ ჩვენ აქ მოვიყვანეთ მხოლოდ ერთი გამოსასვლელი დღის ავტოჯირითის არაზუსტი ჯამი, რაც თბილისში სიცხის მატებასთან პროპორციულად იზრდება ყოველ კვირა დღეს, როცა ქალაქგარეთ, ბუნების წიაღისაკენ მოუთმენლად მიუწევს გული ყველა მანქანიანსა და მანქანიანს ნათესავს.

მაგრამ ამაჯერად ჩვენც ჩავიდინეთ ერთი დანაშაული: აქ განვებ არ დავასახელებთ ზემოჩამოთვლილ „მეპატრონეთა“ ვინაობა, რომელთაც სახელმწიფო მანქანების სარგებლობის უფლება „ჩემია და ჩემია“-ს გულუბრყვილო ფორმულაში ჩამოუყალიბებიათ.

ჩვენც გავითვალისწინეთ ერთი „საპატიო მიზეზი“: რა პირით-ღა შევლენ დაწესებულებებში, რომელთა მანქანებსაც სულსა ჰხდინან? უხერხულობის სიწითლეს როგორ მოიშორებენ ბუნების წიაღში გარუჯულ სახიდან? მოდით, დავუცადოთ, ალბათ თვითონვე გამოასწორებენ ამ უხერხულობას; ისინი კი, ვისი მანქანებიც იმ დღით ავტოინსპექტორებს ხელიდან გაუსხლტა, ამათ მაგალითზე, ალბათ, დასკვნას არ დაავიანებენ.

უჩინებარი

მრავალქანროვან მწერლის მრავალქაშიური

ყრილობის წინ მინდა შევხვედი
მეც ირავდი აბაშიძეს,—
(მოსხენება ჯერჯერობით
მხოლოდ ტყავის აბგაში ძევს).

გადამასწრო ბროლის სურამ,
სურს მიართვას ჭიქა წყალი,—
იქნებ გული დაიმშვიდოს
და არავის გაჰკრას ბრჭყაღი!

თუმცა სულით პოეტი ვარ,
არც ერთ ჟანრზე არ შევჩერდი,
მთარგმნელი და დრამატურგი
მოთხრობებსაც ხშირად ვწერდი!

კიდევ კარგი ჯიბდაქესთან
წიგნით დროზე მიმისწრია,—

იქნებ რამე დაანათლოს—
განათლების მინისტრია!

პოეტების სექციაში
გაუფერავთ ჩემი ჩანგი,
ყრილობისთვის საგანგებოდ
შეინახეს აღბათ ჟანგი!..

ბედად ბესო ჟღენტიც ვნახე
დრამატიულ თეატრებთან,
ჩემს პიესებს უსათუოდ
საკრიტიკოდ მიათრევედა!

ორი-სამი ლექსიც ვთარგმნე,
მივწვდი მოძმე ხალხთა გულებს
და ამიტომ აფხაიძე,
ვგრძნობ, მომანვედის თაიგულებს...

ჩემს საბავშვო წიგნებს ვხედავ,
გრიგოლი რომ მოაგორებს...
ჩემს კოლეგებს ჩემს ბავშვობას
ამით მაინც მოაგონებს.

თუმც კრიტიკის საკრიტიკოდ
თვით ნატროშვიდს დაუძახეს,
ენახოთ, აბა, კრიტიკოსი
კრიტიკოსის ტყავს თუ დახევეს!

რევიზორმა იაკინთემ
ჩემი ცოდვის გზა მიაგნო...
ვაჰ, თუ გავხედი ყრილობაზე
საკბილო და სანიანგო!..

ქარილობის დღეუბატი

კვირა გლეხი ჯერ აქვართ

ჩემი მეზობლის განქანა

— არ ტყუილად მინდვრად დღეს ფრინველს ჩამოიქო არ იმის. რა ამაყია?
 — წივილია, ჩემო ვარკო, კვირა დღეა. მინდვრებზეა ფრინველ ააფრინებს. ირწინათ-ნაწინათო უნდა მოხდეს. უნდა ჩიტი. უნდა უკრადლუდი შიშ დაეხებოდეს.

— პრაქტიკა არა მაკვს, თორიას მაინც შევიწყველი.

— ახე გულდახმით ჩვენს ბუხმალტერიაში ჩვენი დეკარგული თანხა რომ გვეძებნა. ხაყვედური ყველას აგვებდებოდა.

ჩემი მეზობელი გვარა...
 არა, გვარაგად, მიზეზი გამო სხვათა და სხვათა აჯობებს შეჯღაღად სხელ შეჯგუჯად და ვაგნაქსადო, რომ თუ ჩემი ბინის მეზობელი მეუბნება სახლში ცხოვრობს. შილით, ბუხტუ შეჯგუჯად!
 დღესობად დღესობით ბრუნდება შინ ბუხტუ. ცოლ ამხანა გქნის საათის ვარკვლებს შედგას ის სახეზოზე კი არა, ჩიტბარბრებს „კარგებო“, ბუხტუ კი არჩვენებს: ჩიტბარბრა არა სათქმელია, დღის ბოლოს წაშობდება და საქმეს თავი შეგაკალით.
 — ამ თავისში დღის ბოლოს რა გინდობ, ხომ დასველებილი? — არ ასვენებს ცოლი.
 — შიდა, აჯო დაქვედობი. — მიუგებს იგი.
 და სკვე ყოველთვის შვიდიოხიან და თვდება, რადგან ცოლმა არ იცის, რომ „დღის ბოლო“ — თორი დღემს ნიშნავს, ხოლო „დასვენება“ — შეთავსებს მწვერვლად მოცხვენება თუ რას ნიშნავს!
 შიდა, აი, ეს ჩემი მეზობელი ბუხტუ მეუბნება ხანობა და ღირსცლით ბრუნდება შინ. არ ვიცი, მანქანა თუ ზოგჯერ დანახავთ, მაგრამ ჩვენს ქუჩაზე, ასობით მანქანა მოიქნის შეუწყველად რომ გავლავს, ბუხტუს „აიხვედს“ თიშველა აქვართბისა შეჯგუჯობდა ხოლმე, წაქსელი კი მეუბნება წყნარად, თითქმის შეუწყველად ზღის სახლდან იხე, რომ დღითი ჩვენს გზაში, ბუხტუს სახლი არ იხსენიებო არც ავიღ, არც კარგავ.
 მეგრამ არა, ცოლი მეუბნება დასვენების დღე შიდას, — დასვენების დღეს კი, როგორც მოგვხსენიებთ, მეს დღეა. და აი, ეს დღეა — ჩემი რომ თითქმის ვაგნაქსადობს!
 ვჯრ ცაში ნაფილი არ სჯობდა, მაშალს კი არ უფილია და, რომ იტყვიან, „ახის ქუჩაზე“ საათის კი არ დარეკიათ ესე იგი, ეს ის დრო გავლავთ, როცა ჩვენს სახლში ყველა აჯღას ძალიან სინანია!
 და უცებ თავსადაცმე სჯობდა...
 უკრადლუდი, თავდადებ გამოხატის იმის თქმა, რომ ბუხტუმ, დაიკავა თუ არა მწიბროვლის სჯობდა და ნაიხანა

თუ არა დაწველებულს ახალი, კიალა, შოკოლადისდერი „პიხედა“, ცოლის დაწვევებით მიმოიფრინე მას სირენე ვაგნაქსადობდა.
 — იმეტი სირენე, უნდა ჩაუდგა, რომ ნაიხანო დღესობა და ვაგნაქსადობა უკრებში თითქმის ცოლდებნ, ხომ იჯო, სო-დღესი ბუხტუს განსჯობდა მწიბრო მოგვხსენიებდა და ავი მეზობელი დღეს უნდა ვაგნაქსადობი — „დასვენება“ ცოლმა.
 — მანქანა ხომ სხელწვერვითსა? — ვაგნათილა ბუხტუმ ზემოხსენებულ „დასვენება“.
 — შიდა ვაგნაქსადობი შილი იქნება ვაგნაქსადობი! — დარღვია ცოლმა არეგნებულად დღესობაზე! — შენ იქნება იმის თქმა გინდა, რომ მანქანაში დღესობა-თიანფრთხი არ უნდა ვიარო მეგ პიხედათი? აბი, ჩიი თხოვლობ წაწლები და ვაგნაქსადობი, თუ ჩიი გინდობი არ შეგინებ, იმისი მეს ვაგნაქსადობი! — მიიკრებოდა საჩუქრად!
 — მე კი, აბი მიაგნობის იმისი დარღვია აქვს, შენს მანქანას ღირავთს! — ა სჯობ, ღვეზოში არ წაქსადობი? ბუხტუ არ იცის, რომელი მწიბროვლი და დაქვედობი ნახე ისეით, ვინც ცოლი-უკრებ ქაქსადობი არ დაქვედობს სახელწვერვით მანქანას, არა „აიხვედს“ ცოლ-ღვეზო!
 გუბობა, თავის ცრახე ამ დასვენებაში? ვაგნაქსადობ და ბუხტუ დასვენებაში? — ცოლ-ღვეზო! მწიბროვლის მანქანა. და დღეს მას ქაქსადობს სჯობდა უფრო სირენე და, აბი, თორი დღეს ვაგნაქსადობი. — უკრებ ვაგნაქსადობი! — დაიხსენებდა მწიბროვლი დაიხსენებდა. მაგრამ მას შეგინდა, რაც ბუხტუმ მწიბროვლი თხოვლობა წინსჯობდა შეგინდა, თავისი მანქანა დაწვევა დაწვევა, ჩემი ცოლმე აუცილებლად ვაგნაქსადობდა ვაგნაქსადობდა ვაგნაქსადობდა.
 დაიხსენებდა მწიბროვლი მოგვხსენიებდა: ბუხტუს მწიბროვლი გრძობდა, აჯღებს და დარბაქსადობდა ბუხტუს მანქანის სჯობდა დასვენების დღეს სინანიაზე, ვაგნაქსადობდა და წაქსადობდა. მწიბროვლი დაწვევდა ზღის იგი, არაჯღებს ვაგნაქსადობდა, თორიკან და ჩემი ცოლის მწიბროვლი უკრებდას. — ვაგნაქსადობი მწიბროვლის კლანტელები ზღის.

ბუხტუ! — სირენისთან ცოლად ვვარია ბუხტუს მანქანად დაჯგუჯობულია მისი „თანამშრომლობა-მოგვინება“, რომელია ნაწიხსარე მისი სინანდით ძალღმობს უცდას.
 — ბუხტუ! —
 — „ბუხტუ!“ — იმეტიკრებ იმისი ისტერიკულია.
 — „ბუხტუ!“ — იმეტიკრებ ძალი ვვარია ბუხტუს თუკრებში...
 ამბობდა ვაგნაქსადობდა ზღის და ბუხტუს ბუხტუს მანქანის სჯობდა, ზღის ის შეუწყველად, ამაჩვენდა ზღის ვაგნაქსადობდა სახლის დარბაქსადობდა არა ჩაუკრებდა, ვაგნაქსადობდა არ წაქსადობდა და წაქსადობდას არ ვაგნაქსადობდა ბუხტუს-სჯობდას ნადირბა-თეჯობდას! — ჩველებს ჩანებდას, ვაგნაქსადობდას თითქმის ბუხტუს თუკრებდა არ ვაგნაქსადობდა და მისი ცოლის ზღის ის ჩემი დაწვევა დარბაქსადობდა არ წაქსადობდა.
 — ვაგნაქსადობდა რომ დაისჯობდა, დღეს, მწიბროვლი წაქსადობდა არ ვაგნაქსადობდა?
 — აბი, დღესო, თუღვეზო!
 — აბი, ცოლმე!
 — ბოლოსი!
 დაბოლოს, როცა უჯობის სინანდობდა და სახანობდა მეგნაქსადობდას ვაგნაქსადობდა, ცოლი კრებდა ვაგნაქსადობდას, ვაგნაქსადობდას, ვაგნაქსადობდას მანქანა და შიდა ბუხტუ. ზღის დაიკავა ჩემი ძალი, ჩემი მეზობლობა და სჯობდას ნაწიხსარე.
 ჩემი კი ვაგნაქსადობდა, ვაგნაქსადობდა ქაქსადობდას მანქანის დასვენების დღესობაში, სირენის უცდას აჯღების შესება, რომელიც დღეს აიხსენებდა დღესობაში, ვაგნაქსადობდა ვაგნაქსადობდა მწიბროვლი მანქანის სჯობდას ვაგნაქსადობდას სარგებლობას აჯღების თიანფრთხი, რომელიც უნდა „ბუხტუ“ და „ბუხტუს“ სინანდობდა არ ასობდა, და ვაგნაქსადობდა.
 ჩემი მეზობელი მანქანა აქვს, მოამბროს თუ შეგინდა, მაგრამ ჩემი რა დღესობა?
 93464346

— კვირა დღით ჩვენი საქმეს წაუდ წაღებულა.

— ფრთხილად! იხილეთ ისევ ძველ ზღაპრებს მკვებია... იმას მაინც მიგვაპრობ...

„დინამო“ სტადიონზე

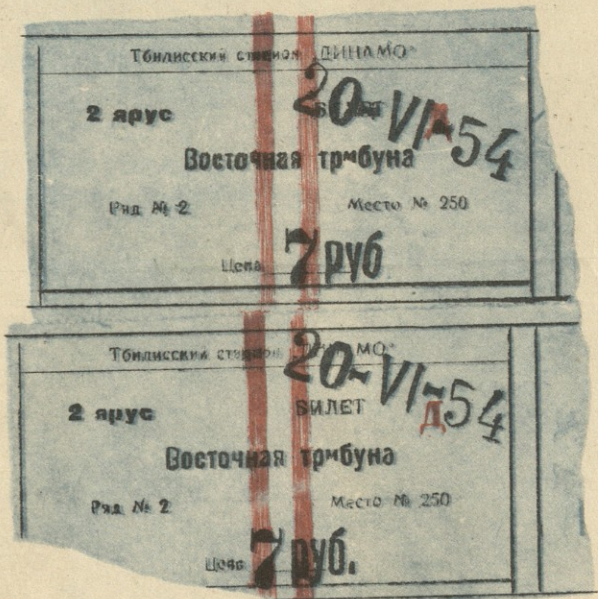

ამას წინათ, ჩვენს რედაქციაში ერთმა ფეხბურთის მოყვარულმა „დინამოს“ სტადიონის ორი ბილეთი მოიტანა. კარგად დაუყვირდით მას: ორივე 20 ივლისის შატჩზე დასასწრება, ორივე აღმოსავლეთ ტრიბუნისაა, ორივე მეორე რიგისაა და სკამიც ერთი და იგივეა, მათზე აღნიშნული № 250-ით.

წარმოიდგინეთ, რა დროს გაატარებდა ის ორი ადამიანი, რომელსაც ბედად ზვდა ეს ორი ბილეთი...

ამ ბილეთებმა „დინამოს“ სტადიონის დირექციის ის მუშაობა მომაგონა, რომლის გამოც ფეხბურთის ყოველი შეჯიბრების დროს ამდენი წყევლა-კრულვა და ავად მოსახსენებელი სიტყვები ხვდება მას გაწამებული მაყურებლისაგან.

როგორც ცნობილია, წელს ფეხბურთის სეზონი იმით დაიწყო, რომ ყველა, გაზეთმა, პირველი შეჯიბრების ანგარიშზე მეტი ადგილი იმ აურზაურისა და უწესრიგობის აღწერას დაუთმო, რაც პირველ დღეს სტადიონის მისასვლელთან, თუ თვით სტადიონზე ხდებოდა.

იმ დღის შემდეგ ვინ არ ეხპარება სტადიონის დირექციას წესრიგის დაცვაში. ფეხბურთის შეჯიბრების დროს მტკიცედაა შეკრული სტადიონის მისადგომები; გასამკეცებელია მილიციის რიცხვი, კონტროლიორები. სტადიონზე უბილეთოდ ჩიტაც ვერ შეფრინდება, მაგრამ...

მაგრამ მთავარი უწესრიგობა სტადიონის მისადგომებთან კი არა, არამედ სტადიონის დირექციის კაბინეტიდან იწყება, როდესაც იქ, შეჯიბრებაზე დასასწრები ბილეთების გაყიდვა-განაწილება ხდება.

რა დროსაც არ უნდა მიხვიდეთ სტადიონის სალაროებთან, შეჯიბრების ხუთი დღით ადრე, თუ შეჯიბრების გამოცხადების დღეს, შესასვლელ კარებთან მუდამ უზარმაზარი განცხადება ჰკიდია:

„სტადიონის სალაროებში ყველა ბილეთები გაყიდულია“. ნამდვილად კი სალაროებში არც ერთი ბილეთი არ იყიდება.

შარშანაც იყო ფეხბურთის შეჯიბრებანი და არა გვგონია შარშანდღეს აქეთ თბილისის მცხოვრებთა რიცხვი იმდენად გაზრდილიყო, რომ ასეთ დიდ პრობლემად გადაქცეულიყო ბილეთების გაყიდვა.

სტადიონის ბილეთები უშუალოდ არ მიდის მაყურებლებამდე. იგი ათასნაირ განაწილება-განაწილებას განიცდის და ბილეთების ამ ტრიალში მისი დიდზე დიდი რაოდენობა ხელსა და ხელს შუა იკარგება, ქრება...

ამიტომ ფეხბურთის ნამდვილი მოყვარული და გულშემატკივარი ბილეთებს სად არ დაეძებს:

სტადიონის სახელობის რაიონის საკოლმეურნეო ბაზრის კუთხეში, თბილისის კინოსტუდიასთან, რკინიგზის სადგურის მახლობლად და, დამერწმუნეთ, ამ ადგილებში სანატრელი ბილეთების შოვნა უფრო იოლია, ვიდრე სტადიონის გაუქმებულ სალაროებში.

ვთქვათ, ბილეთიც იშოვე, სტადიონამდეც მიაღწიე. ეს გაჭირვების მხოლოდ პირველი საფეხურია. შეჯიბრების დაწყებას ნახევარი საათი უკლია. შენი ადგილი მესამე იარუსზეა...

მიუხედავად იმისა, რომ არსებობს სპეციალური დადგენილება შესასვლელი ბილეთების გაყიდვის შეზღუდვის შესახებ, სტადიონის დირექცია მაინც ახერხებს ზედმეტი შესასვლელი ბილეთების გაცემას (თუ ერთი და იმავე ადგილის ორ ბილეთს ჰყიდის, შესასვლელი ბილეთების მეტი რაოდენობის გასაღება გაუჭირდება?).

ამიტომ, სანამ მესამე იარუსს მიაღწევ, ჯამბაზი უნდა იყო, რომ კიბეებზე თუ გასასვლელებთან გაქვდილი მაყურებლების რიგები გაარღვიო.

ვთქვათ, გადაიარე სხვების თავებზე და მხრებზე, შენი ადგილიც მონახე, გაჭირვების მეორე საფეხურიც გაიარე, მაგრამ მთავარი მაინც წინაა: ისე ვიწროდაა დანიშნული ნომრები სკამებზე, რომ ათი მაყურებლიდან ერთი უადგილოდ რჩება... ვაითუ შენ მეათე აღმოჩნდი!

იარუსებზე დაყრილ ნაგავსა და უსუფთაობას ხომ ნულარ იკითხავთ...

სტადიონზე ქვედა ლოქებია, სადაც ფიზკულტურისა და სპორტის კომიტეტისა და „დინამოს“ სტადიონის დირექციის შეხედულებისამებრ ანაწილებენ საშვებს. ვის არ ნახავთ იმ ლოქებში!

სტადიონის დიდი შტატი მოეპოვება, დირექტორიც ჰყავს, მოადგილეს, აღმინისტრატორებიც, მაგრამ ყველაზე უფრო ძნელ დროს, როდესაც ისე საჭიროა მათი ადგილებზე ყოფნა, სწორედ მაშინ იმალებიან ისინი... ხალხს ემალებიან, საქმეს ემალებიან...

მაგრამ მათი მოქმედება სირაქლემის დამალვას უფრო გვაგონებს, რომელიც სილაში ჩამოხობილი თავს მალავს და ასე ჰგონია ტანიც დამალული მაქვსო...

გ. სიმონიშვილი

ბადნაოლოგიური ქაკიუდი

ამას წინათ წყალტუბოში გამოქვეყნდა „სავალდებულო გადაწყვეტილება კურორტ წყალტუბოს საკურორტო რეჟიმის შესახებ“.

მოგვყავს ზოგიერთი ამ გადაწყვეტილებიდან:

„კურორტის ტერიტორიაზე, თეატრის, კინოს, საზაფხულო ესტრადისა და საზოგადოებრივი შეკრებულობის სხვა ადგილებში სანახაობათა დამთავრების ვადა განისაზღვროს 23 საათსა და 30 წუთამდე“.

„აიკრძალოს სამკურნალო დაწესებულებათა ტერიტორიაზე და ბალნეოზონაში:

დასვენების საათებში 14-დან 17 საათამდე და 23 საათსა და 30 წუთიდან დილის 8 საათამდე რადიოგადაცემების მოსმენა“.

თუ ხსენებული გადაწყვეტილების ხსენებულ მუხლებს ჩაუკვირდებით, უნდა ვიგულისხმოთ, რომ სანახაობათა დამთავრების ვადის განსაზღვრა იწყება დილის 8, ან 9 საათზე და მთავრდება ღამის 23 საათსა და 30 წუთამდე. ამ ხნის განმავლობაში, ალბათ, ყოველ დღე ადგენენ აღმასკომის მუშაკები, თუ რომელ დღეს რომელ საათზე უნდა დამთავრდეს სანახაობათა მოქმედება.

არა ნაკლებ საინტერესოა რადიოგადაცემათა არმოსმენის საკითხი.

თუ კურორტის დამსვენებლები ამ გადაწყვეტილებას დაუჯერებენ, ღამის 23 ს. და 30 წუთიდან ყურებში თითი უნდა გაიკეთონ, რომ კურორტის ტერიტორიაზე უხვად გაბნეულ რადიორეპროდუქტორებიდან რადიოგადაცემა არ მოისმინონ.

რალა უჭირს წყალტუბოს აფთიაქს, ბამბის ვაჭრობის გეგმას, ალბათ, რამდენიმე ათასი პროცენტით შეასრულებს!

ვ. გაბელაშვილი

პირი პირუტყვი?

დიდი თავსატეხი გამოცანა გაჩენია ჩოხატაურის რაიონულ გაზეთს „ბრძოლის დროშა“-ს. მოქ. ვ. ბენდელიანის სერიოზულ შეკითხვაზე: „რა ვიგულისხმოთ პირუტყვში“, რედაქცია 1954 წლის 13 ივნისის ნომერში ასე სერიოზულად უპასუხებს: „განვმარტავთ, რომ პირუტყვში იგულისხმება არა მარტო ძროხა, არამედ დეკეული, ხბო, თნა, ცხენი, კამეჩი, ღორი, გოჭი და სხვა, გარდა ვირისა“.

რა კარგს იზამდა, გაზეთის რედაქტორს ამხ. ა. გურგენიძეს ისიც განვმარტა, თუ როდის აქეთ ამოიშალა ვირი პირუტყვთა სიიდან და რითი დაიმსახურა მან ეს საპატიო მდგომარეობა?

გ. ერკნელი

— რა ავდარია ამ დილით! — თქვა პეტრემ, რომელიც სამსახურში 9 საათზე ცხადდება და ტაბელს აბრუნებს.

— რა კარგი დარია ამ დილით! — თქვა პავლემ, რომელიც დიდკაცობს და სამსახურში 11 საათზე ცხადდება.

რედაქტორი ქაკიუდი. სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი, ს. ფაშალიშვილი.

თბილისი. სატირიკო-იურიტიკური ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 8-10-49.

გამომც. № 12, ხელმოწ. დასაბ. 30/VI-1954 წ. ქალ, ზომა 70x108 1/8, 0,5, ნახ. ფურც. 1,37. „ზარია ვოსტოკას“ სტამბა, რუსთაველის პროსპ. 42 შეკვ. № 1741 უფ 05825 ტირ. 20.000

წყალნალაგულთა მოთხოვნა

როგორც გახ. „ნიუ-იორკ პოსტ“-ი იტყობინება, ამერიკის ხელისუფლება კვლავ სთხოვს თავის კონგრესს ას მილიონ დოლარს საბჭოთა კავშირის და სახალხო დემოკრატიის ქვეყნებში ძირკამომთხრელ ჯაშუშურ დივერსიულ მუშაობისათვის.

— გვიშველეთ, დაგვეხმარეთ, თორემ ვიღუპებით — ჩვენ თვითონ გამოგვეთხარა ძირი!

